Proloog

Erikoussa, Griekenland
Augustus 1990

'*Yia sou*, Yia-yia,' riep Daphne terwijl ze de oude, stenen trap afrende. Het was maar een paar honderd meter over het zandpad naar het strand, maar voor een ongeduldig twaalfjarig meisje leek het oneindig ver. Ze rende de hele weg en stopte slechts eenmaal kort om een braam te plukken uit een struik naast de weg, waarvan de vruchten te donker, zwaar en zoet oogden om ze te laten hangen, zelfs voor een meisje met een missie.

Zodra haar voeten het karamelkleurige zand raakten, liet ze haar handdoek vallen. Ze stopte niet eens om haar Keds uit te trekken, maar glipte eruit terwijl ze naar het water rende. Eerst de rechter, daarna de linker, waarna de twee veterloze gympen slordig achterbleven op het ongerepte strand. Daphne had lang geleden al ontdekt dat schoenveters haar alleen maar in de weg zaten.

Uiteindelijk stopte ze met rennen en stapte balancerend met haar armen behoedzaam over de zwarte rotsen waarmee de kustlijn was bezaaid. Ze hapte even naar adem toen haar blote voet voor het eerst in aanraking kwam met de verkoelende Ionische Zee.

Daphne baande zich een weg naar voren totdat ze tot halverwege haar slanke dijen in het water stond. Ze hief beide armen op boven haar hoofd, tikte haar vingers tegen elkaar in afwachting van wat ging komen, boog door haar knieën en sprong toen op, waarbij ze haar lichaam in een volmaakte boog liet voortbewegen. Toen ze ten slotte volledig ondergedoken was in het kalme, heldere water, opende ze haar ogen.

Daar waren ze, precies zoals ze hen de vorige zomer had achtergelaten: haar stille onderwatervrienden. Daphne glimlachte toen ze de stekelige, zwarte zee-egels zag en zwaaide toen met haar armen en trapte met haar benen om zich om te draaien en een glimp op te vangen van de zeepokken die zo groot waren als knokkels en vastzaten aan de rotsen op de bodem. Overal waar ze keek, zag ze vissen in verschillende vormen en maten, waarvan ze de namen alleen in het Grieks wist. *Tsipoura, barbounia*. Het was nooit in haar opgekomen hun Engelse namen te leren. Waarom zou ze? De kinderen thuis vroegen nooit hoe ze haar zomers doorbracht of hoe de vissen heetten. Ze praatten zelfs helemaal niet met haar.

Ze bleef urenlang in de zee, duikend, zwemmend en dagdromend, en ze was helemaal niet eenzaam of bang in haar eentje in het water. Ze was niet zoals sommige andere meisjes: huiverig voor wat zich schuil kon houden onder het wateroppervlak. Ze vond het heerlijk om alleen en zwijgend in haar kleine baai te zijn. De zee velde nooit een oordeel over haar; ze verwelkomde haar alleen maar en nodigde haar zelfs uit. Het maakte de zee niets uit dat Daphnes afgedragen badpak te groot was omdat het onherstelbaar was uitgerekt door de nieuwe rondingen van haar nicht Popi. Het maakte haar niet uit dat Daphnes haar zelfs nu nog, duizenden kilometers verwijderd van het restaurant, de vage, hardnekkige geur van vet had.

Niets van dat alles maakte hier iets uit. De zee doopte haar iedere zomer opnieuw en maakte alles nieuw, vers en schoon. Daphne stelde zich de aarde en de rotsen die aan beide kanten van de baai omhoogstaken altijd voor als twee beschermende armen die haar streelden en een veilig zwembadje vormden waarin ze kon zwemmen. Ze voelde zich hier beschermd tegen de geheimen van de open zee en de starende blikken van meisjes wier sproeterige huid rook naar aardbeienlotion.

Zelfs als haar spieren begonnen te verkrampen en haar longen pijn deden doordat ze haar adem altijd net een paar seconden te lang inhield, was ze nog niet klaar om haar waterige speeltuin te verlaten. Ze draaide zich eenvoudigweg om op haar rug, bleef drijven en staarde naar de hemel, die ongelooflijk blauw was en bespik-

keld met lichte, plukkige wolken, die Daphne vond lijken op delicate, zijden draden die de perfectie van de hemelen tooiden.

Geen wonder dat Athena kwaad was: zo zag de zijde van Arachne er waarschijnlijk uit, dacht ze toen ze zich het verhaal herinnerde dat Yia-yia haar had verteld, over het ijdele meisje dat veranderd werd in een spin omdat ze het waagde te pochen dat ze beter kon weven dan de godin. Daphne glimlachte toen ze het verhaal opnieuw aan zichzelf vertelde, terwijl ze met haar vingers door het water peddelde en het opkomende water tegen haar gewichtsloze lichaam klotste.

Uiteindelijk keek Daphne naar zichzelf en zag ze de tekenen dat ze weer te lang in het water was gebleven. Hoe graag ze ook wilde geloven dat ze een van die legendarische zeenimfen was die in deze wateren zwommen en ronddartelden, de trieste werkelijkheid was dat ze slechts een sterfelijke was. Haar olijfkleurige vingers waren grijswit geworden en haar huid was geplooid en gerimpeld. Het was tijd om terug te keren naar het vasteland.

Terwijl Daphne alles wat ze op het strand had rondgestrooid, verzamelde, keek ze op haar horloge en zag dat het al kwart voor twee was, later dan ze dacht. Ze wist dat Yia-yia de lunch had bereid en nu waarschijnlijk liep te ijsberen op de patio en wachtte tot haar geliefde kleindochter zou terugkeren.

'Yia-yia vermoordt me,' zei Daphne, hoewel er niemand was die het kon horen. Of toch wel? Ze keek het kleine strand rond terwijl ze druipend op het zand stond. Ze had een vreemd gevoel, alsof er iemand naar haar keek, alsof ze iemand hoorde in de verte. Het klonk als een zingende vrouwenstem: zacht en vertrouwd, maar zo vaag en vluchtig dat Daphne niet zeker wist wat het was.

Ze draaide zich weer om naar de zee en hief haar handdoek op om hem uit te schudden. Daphne sloot haar ogen tegen de wolk zand en zwaaide op en neer met haar armen, waarbij de handdoek zweefde op de wind als een meeuw tijdens zijn vlucht. Plotseling nam de wind toe en trok er een onverwacht koude vlaag over haar natte huid. Ze plantte haar hielen diep in het zand om te voorkomen dat ze omviel en greep haar handdoek steviger vast, die nu wapperde als een vlag op een winderige winterdag.

Met haar ogen nog steeds gesloten tegen het zand, dat prikte terwijl het in haar gezicht sloeg, hoorde ze de cipressen ruisen toen de wind door hun takken trok en hun bladeren liet ritselen. Ze stond als aan de grond genageld. Daar was het... Ze hoorde het. Ditmaal wist ze het zeker. Het moest het wel zijn. Haar vingers lieten de handdoek los en ze opende haar ogen terwijl de zefier hem meedroeg over het strand. Ze wist dat ze het deze keer had gehoord.

Daphnes hart begon sneller te kloppen. Zou dit het kunnen zijn? Zou dit het dan eindelijk echt kunnen zijn? Zolang ze zich kon herinneren, had Yia-yia haar de legende verteld van het gefluister van de cipressen. Op kalme, eerbiedige toon had Yia-yia altijd volgehouden dat de cipressen hun eigen geheime taal hadden, die door de zachte ochtendbries van boom tot boom werd gedragen en weer tot zwijgen kwam als de middagstilte haar intrede deed. Keer op keer had de oude vrouw Daphne naar zich toe getrokken en haar gevraagd te luisteren. Keer op keer had Daphne geprobeerd de waarheden te horen die ze volgens Yia-yia verkondigden, de antwoorden te horen die ze fluisterden in de wind, maar het was haar nooit gelukt.

Alsjeblieft, praat alsjeblieft tegen me, smeekte Daphne. Hoopvol sperde ze haar ogen open. Ze drukte haar handen tegen haar hart en hield voor de zekerheid haar adem in om nog een keer goed te luisteren zonder ergens door te worden afgeleid. Ze draaide haar gezicht in de richting waarvandaan de stem volgens haar was gekomen: de verste uithoek van de baai, waar de bomen en struiken zo dicht op elkaar stonden dat zelfs zij die kortere weg naar huis niet durfde te nemen. Duizelig van het adem inhouden wachtte Daphne af en bad ze.

Deze keer hoorde ze niets, alleen het gerommel van haar lege maag.

Uiteindelijk ademde ze uit. Haar smalle schouders zakten naar voren onder het gewicht van de zoveelste teleurstelling.

Ze zuchtte en schudde haar zwarte krullen door elkaar, waarbij de waterdruppels in het rond vlogen. Het was zinloos. Er was helemaal geen gezang. Geen verhaal. Geen mooie vrouwenstem die haar een serenade bracht. Geen antwoorden op de raadselen des levens,

die uit de wind geplukt konden worden als een braam. Het enige wat ze hoorde, was het normale gekraak van takken en het geritsel van bladeren in de wind.

Maar hoewel ze koppig bleven zwijgen, wist Daphne dat de trillende bladeren haar één ding wilden zeggen.

Ze zeggen tegen me dat het tijd is om naar huis te gaan.

Ze stak haar met zand bedekte voeten in haar gympen.

Yia-yia wacht op me. Het is tijd om naar huis te gaan.

Een

Korfoe
Heden

'Daar ben je!' riep Popi in Engels met een sterk accent. Haar stem weerklonk over het hele vliegveld toen ze met gespreide armen door de aankomsthal kwam aanrennen. Ze duwde een groepje net gearriveerde toeristen opzij en holde met haar omvangrijke lichaam door de drukke aankomsthal om haar favoriete nicht naar behoren te begroeten. 'Mijn god, moet je jou zien! Hoe ben je zo mager geworden? De kip die ik gisteravond heb gegeten was nog dikker dan jij.'

Daphne liet haar koffers midden op de vliegtuigtrap vallen die klaarstond voor het net gearriveerde vliegtuig. Ze hoorde het geroep en gevloek van de andere passagiers terwijl ze zich om haar bagage heen wurmden, maar dat kon Daphne niets schelen. Het was zes jaar geleden dat ze voor het laatst in Griekenland was geweest en ze wilde geen moment langer wachten voor ze in de warme, gastvrije armen van haar nicht kon vallen, ondanks het protest van haar medepassagiers. Net als hun yia-yia's, die zussen van elkaar waren, hadden Popi en Daphne altijd een hechte band met elkaar gehad. Popi's grootmoeder was overleden toen zij nog een baby was. Vanaf dat moment was Yia-yia er voor haar geweest: ze had Popi opgevoed en hield van haar alsof ze haar eigen kleindochter was.

'Het is zo fijn om je weer te zien,' riep Daphne. Ze spreidde haar dunne, getinte armen en voelde hoe ze wegzonk in Popi's zachte vlees.

Popi slaakte een gilletje. Ze hielden elkaar nog wat langer vast

voordat Popi uiteindelijk losliet en achteruitschuifelde om Daphne beter te kunnen bekijken.

'Mager, ja... Maar ook mooi. Ach, Daphne, die Stephen van je is een gelukkig man. Wat zul je een prachtige bruid zijn.' Popi klapte blij in haar handen. Plotseling stopte ze, hield haar hoofd schuin naar rechts en kneep haar ogen samen, waarbij ze vooroverleunde om haar van dichterbij te bekijken. 'Je ziet er anders uit.'

'Ik ben wat afgevallen.'

'Nee, ánders,' hield Popi vol terwijl ze naar Daphnes gezicht wees.

Daphne legde haar hand op haar recentelijk bijgeschaafde neus. Ze had samen met Stephen gelachen om de procedure en het etnische zuivering door een cosmetisch arts genoemd. 'O, ja, mijn neus. Ik heb hem laten maken.'

'Laten maken? Was hij gebroken?'

'Nee, alleen groot.' Daphne moest ook nu weer lachen. Popi legde haar vinger op haar eigen Griekse neus terwijl Daphne sprak.

'Ik had 's nachts moeite met ademhalen en de dokter zei dat dit zou helpen.'

Popi wachtte de rest van haar verklaring niet af. 'Mijn eigen nichtje trouwt met een rijke *Amerikanos*. Je kunt alles kopen wat je wilt, zelfs een nieuwe neus.' Ze giechelde. 'Ik ben zo blij voor je, Daphne *mou*. Ach, Daphne, knijp je lievelingsnicht eens, zodat er wat geluk naar mij overstroomt. Er zijn geen mannen meer voor mij over in Griekenland.' Popi spuugde uit afkeer op de grond.

Daphne vond de dramatiek van haar nicht vermakelijk, maar ze wist dat er een kern van waarheid besloten lag in haar klacht. Op haar tweeëndertigste was ze nog steeds single en volgens de traditionele Griekse norm was Popi een oude vrijster. Ze had hier en daar wel met een paar mannen gedatet, maar geen enkele had haar interesse langer dan een paar weken kunnen vasthouden. Maar hoe graag Popi ook klaagde over het gebrek aan mannen in haar leven, ze was niet zoals de andere vrouwen op het eiland, die hun eisen bijstelden en genoegen namen met een mindere echtgenoot. Net als haar nicht Daphne had Popi altijd meer gewild.

Daphne reikte achter haar benen en trok de vijfjarige Evie tevoor-

schijn, die zich achter haar rok had verborgen. 'Popi, dit is Evie.'

'Oooh, wat een schatje ben jij!' gilde Popi nog harder. Ze stak haar handen in haar tas en zocht terwijl ze neerknielde voor Evie. 'O, waar is het nou? Het moet hier ergens zijn,' mompelde ze terwijl ze zocht tussen de sleutels, sigarettenpakjes en snoepwikkels waarmee haar rommelige, bruine leren tas vol zat.

Evie zweeg. Ze keek alleen maar naar die vreemde vrouw, die heel erg op haar moeder leek, behalve dat ze op alle gebieden groter was. Het meisje hield de hand van haar moeder vast terwijl ze probeerde zich weer achter haar te verschuilen.

'Oké, je bent een beetje verlegen. Dat geeft niets,' zei Popi. Eindelijk vond ze wat ze zocht en haalde een knuffelhondje tevoorschijn. 'Ik dacht dat je dit wel leuk zou vinden.'

Evies houding veranderde onmiddellijk toen ze het hondje zag. Haar terughoudendheid verdween als sneeuw voor de zon en ze liep recht op Popi af. Het meisje glimlachte toen ze haar nieuwe speeltje aanpakte en drukte het tegen haar borst.

'Wat zeg je dan, Evie?' zei Daphne.

'Dank u wel,' zei Evie plichtmatig.

'Evie, ik ben Penelope, de nicht van je moeder, maar je mag me *thea* Popi noemen.' Hoewel Popi in de Verenigde Staten zou worden beschouwd als Evies achternicht, zagen ze haar in Griekenland als haar tante. Zo ging dat bij de Grieken: de generatiekloof moest altijd gerespecteerd worden en mocht nooit overbrugd worden. Wanneer iemand werd aangesproken met *theo* of *thea*, oom of tante, was dat vaak meer een teken van respect dan dat het de familieband aangaf.

'Ik weet het, het is een grappige naam,' vervolgde Popi. 'Maar je moeder heeft me zo genoemd. Je moest je schamen, Daphne.' Popi keek op en zwaaide met haar mollige vinger vermanend naar haar nicht, waarna ze zich weer tot Evie richtte.

'Toen je moeder en ik zo klein waren als jij,' zei Popi terwijl ze met haar vingertopje op Evies neus tikte, 'verhuisde mijn familie voor een paar jaar naar New York. Je moeder en ik kregen toen een heel hechte band, net als zussen.' Popi vervolgde stralend: 'Hoe hard je moeder het ook probeerde, het lukte haar niet mijn naam uit te

spreken. *Pe-ne-lo-pe*. Kun jij *Penelope* zeggen?'

'*Pe-ne-lo-pe*,' herhaalde Evie.

'Perfect.' Evie rechtte haar rug toen dat woord over Popi's lippen kwam. Het kind leek voor hun ogen een paar centimeter te groeien.

'Je moeder daarentegen...' Popi boog zich nog dichter naar Evie toe terwijl ze sprak. 'Ach, je moeder, zij was niet zo perfect. Ze kon het gewoon niet uitspreken. Dus begon ze me Popi te noemen. Nu noemt iedereen me zo.'

Evie keek op naar haar moeder. 'Mama, ben jij ooit een klein meisje geweest?'

'Ja, Evie, maar dat is heel lang geleden.' Daphne keek neer op haar dochter en herinnerde zich hoe ook zij ooit zo jong en onschuldig was geweest, en net zo graag de verhalen aanhoorde die de volwassenen met haar wilden delen.

'Kom, laten we gaan.' Popi klopte het grijze stof van het vliegveld van Korfoe van haar zwarte rok terwijl ze rechtop ging staan. 'We gaan meteen naar het appartement, zodat jullie kunnen douchen en uitrusten. Ben je moe, Evie?'

Evie schudde haar hoofd. Ze pakte haar kleine, roze koffer. 'We hebben heel goed geslapen in het vliegtuig,' zei Daphne terwijl ze hun bagage begon te verzamelen. 'We zaten in de eerste klas. Daar kun je je stoel in een bed veranderen. Ik bedoel een echt bed waarop je helemaal plat ligt.' Ze vouwde haar vingers om de handvatten van de twee grote, zwarte rolkoffers en klemde de witte kledinghoes met haar trouwjurk onder haar arm.

'Laat me je helpen. Die neem ik wel,' zei Popi terwijl ze de kledinghoes van Daphne overnam.

'Wat een verschil met toen we nog kinderen waren, hè, Popi?'

'Wat een verschil maakt een rijke Amerikaanse echtgenoot.' Popi barstte in lachen uit. Ze stak haar hand uit naar Evie. Het meisje aarzelde, maar hief toen haar delicate handje op en pakte de vingers van haar tante vast.

Terwijl ze door de aankomsthal liepen, zei Popi: 'Ik moet ook een echtgenoot zien te vinden. Een rijke *Amerikanos*. Jij moet me daarbij helpen, oké?'

'Net zo een als Stephen?' vroeg Evie.

Popi knikte. 'Ja, net zo een als Stephen. Ik wil een knappe, rijke Amerikanos, die me gelukkig maakt en me de hele tijd laat lachen.' Popi kietelde Evies handpalm met haar nagels.

Vervolgens liepen Popi en Evie hand in hand verder. Daphne bleef nog even staan in de benauwde hal. Ze draaide haar diamanten ring rond terwijl ze haar dochter en nicht door de automatische schuifdeuren zag gaan, richting een zonovergoten Korfoe. Toen Daphne hen wilde volgen, hoorde ze diep in haar tas haar telefoon afgaan. Ze grabbelde erin en vond de telefoon net voordat hij overging op de voicemail.

'Yia sou, groeten vanaf Korfoe.'

'Ik begrijp dat je bent aangekomen. Veilig en wel, hoop ik?' Het was Stephen, vanuit New York.

'Veilig en wel en ik kan niet wachten tot jij hier ook bent,' antwoordde ze en terwijl ze haar telefoon tussen haar oor en schouder klemde, greep ze het handvat van de koffers weer vast, trok ze scheef op hun wielen en liep de hal uit, de droge middaghitte van het eiland in.

Daphne en Evie keken vergenoegd naar het landschap dat aan hen voorbijtrok tijdens de tien minuten durende rit naar Popi's appartement in Kerkyra, de hoofdstad van Korfoe. De twee vrouwen wezen Evie op bijzondere plekken.

'Zie je dat groene eilandje daar in het water?' vroeg Daphne terwijl ze uit het raam wees.

'Ja, ik zie het,' antwoordde Evie.

'Dat is Pontikonisi.'

'Wat betekent dat?'

Popi onderbrak hen. 'Ik begrijp dat ze het niet vloeiend spreekt, maar je gaat me toch niet vertellen dat ze helemaal geen Grieks kent?' Ze haalde haar blik van de weg, net lang genoeg om haar nicht even aan te kijken.

Daphne negeerde Popi's vraag en beantwoordde in plaats daarvan die van Evie.

‘Dat is Muizeneiland in het Grieks, lieverd. Zie je dat lange, witte pad dat naar dat oude klooster leidt? De mensen zeggen dat dat pad op de staart van een muis lijkt.’

Daphne lachte bij de herinnering dat ze als klein meisje dacht dat de naam van het eiland betekende dat er een reuzenmuis woonde. Als tiener was ze er tot haar genoegen achter gekomen dat dit het eiland was waar Odysseus schipbreuk had geleden in de *Odyssee*. Ze had het eiland altijd met veel plezier bezocht om er te wandelen over de oude paden en te dagdromen onder de majestueuze cipressen, zich afvragend of ze eindelijk hun geheimen in haar oor zouden fluisteren. Maar het gefluister van de cipressen bleek, net als het verhaal van de reizen van Odysseus, niet meer te zijn dan een eilandlegende.

‘En daar is mijn café.’ Popi wees naar een uitgestrekt terras langs het water waar ze de afgelopen tien jaar als serveerster had gewerkt. Het zat vol met toeristen en plaatselijke bewoners. ‘Evie, als jij komt, serveer ik je het grootste en lekkerste ijsje van heel Korfoe. Zo groot als je hoofd en met niet één, maar twee sterretjes erbovenop, speciaal voor jou.’

‘Echt? Zo groot als mijn hoofd?’ Evie nam haar hoofd tussen haar handen om te voelen hoe groot dat speciale ijsje zou zijn.

‘Als het niet groter is.’ Popi lachte toen ze via de achteruitkijkspiegel naar Evie keek.

‘Is dat een kasteel daarboven?’ Evie zat te stuiteren op de achterbank terwijl ze omhoogwees naar het oude fort van Korfoe dat boven op het grijze, rotsige schiereiland lag.

‘Ja, dat is ons Frourio,’ antwoordde Popi. ‘Het is vele jaren geleden gebouwd om ons eiland te beschermen tegen piraten.’

‘Piraten!’ riep Evie terwijl ze knipperde met haar lange, donkere wimpers. ‘Zijn hier piraten?’

‘Nee, er zijn geen piraten meer, Evie mou,’ zei Popi. ‘Maar heel lang geleden vertelde mijn moeder me dat als je ’s nachts door het Frourio loopt, je soms de geesten kunt horen.’

Daphne kuchte in een poging haar nicht te laten stoppen, maar het had geen zin. Popi vervolgde haar verhaal.

‘Ze zei dat je soms zielen kunt horen roepen om genade en smeken om hun leven. Kleine kinderen roepen zelfs om hun moeder.’

Evie begon te jammeren.

‘Evie, lieverd, dat zijn maar domme, oude eilandverhalen,’ zei Daphne. ‘Maak je geen zorgen.’ Ze was al bang dat de jetlag Evie urenlang wakker zou houden, maar nu kreeg ze door de spookverhalen van Popi waarschijnlijk ook nog te kampen met nachtmerries.

Daphne had Popi nooit iets verteld over de nachtmerries waarvan Evie al een paar jaar last had. Hoe kon een alleenstaande vrouw zonder kinderen nu begrijpen hoe het was om elke avond een bang kind te moeten geruststellen? Hoe kon zij de eenzaamheid begrijpen die ze voelde omdat ze niemand had om wakker te porren en te mompelen: ‘Het is jouw beurt om naar haar toe te gaan’? Daphne had lang verlangd naar iemand met wie ze haar bed kon delen en die zowel Evies als haar eigen nachtmerries kon verjagen. Al heel lang tastte ze elke keer weer met haar arm het bed af wanneer ze Evies nachtelijk gehuil hoorde, maar ze voelde alleen maar een lege matras met een vage kuil op de plek waar Alex altijd had geslapen.

Het leek nog steeds onwerkelijk: de ene avond hadden Alex en Daphne nog hand in hand boven Evies wieg gestaan, de volgende avond was hij weg geweest: te vroeg heengegaan. Daphne was alleen achtergebleven, zich afvragend hoe ze dit ooit zou kunnen overleven en hoe ze Evie ooit zonder hem zou kunnen grootbrengen. Maar op de een of andere manier was het haar gelukt. De laatste jaren waren zo eenzaam en moeilijk geweest. Maar dat lag achter haar. Ze ging nu trouwen. Binnenkort zou ze mevrouw Heatherton zijn. Daphne hoopte dat de nachtmerries en tranen dan eindelijk tot het verleden zouden behoren.

‘We hebben de piraten al heel lang geleden verdreven,’ zei Popi tegen Evie terwijl Daphne ontwaakte uit haar mijmering. ‘Nu hebben we alleen nog reusachtige zeemonsters om ons zorgen over te maken.’ Popi lachte, maar Evie begon weer te jammeren.

‘Popi, hou op!’ smeekte Daphne. ‘Het is niet grappig.’ De zweem van wanhoop in haar stem maakte duidelijk dat ze het meende.

‘Evie, mou,’ begon Popi, ‘thea Popi maakte maar een grapje. Er zijn

geen zeemonsters hier, dat beloof ik je.' Popi keek via de achteruitkijkspiegel naar Evie voordat ze zich tot Daphne wendde.

'Daphne mou, *ti echis*?' Wat is er aan de hand, vroeg Popi in het Grieks, omdat ze wist dat Evie dat niet verstond.

Daphne wist dat Popi onmogelijk kon begrijpen wat ze had doorstaan en hoeveel dingen er waren veranderd. Nadat Alex was overleden, werd er niet meer gelachen in Daphnes wereld, die alleen nog maar bestond uit een veeleisende, ontroostbare baby, een groeiende stapel rekeningen en een niet-aflatende angst dat ze het niet zou redden in haar eentje.

Daphne legde haar hand op het been van haar nicht. 'Het spijt me, Popi. Ik ben gewoon zenuwachtig om alles,' was het enige wat ze haar voorlopig vertelde. Misschien zou ze haar op een ander moment meer vertellen, of misschien was het beter om al het verdriet achter zich te laten.

Popi nam haar hand van het stuur en wuifde het misverstand weg. 'Het is goed, lieverd. Maar ik begin me af te vragen wat je met Evie hebt gedaan. In onze familie vinden we altijd een manier om te lachen, zelfs door onze tranen heen.'

De twee vrouwen haakten hun vingers in elkaar, zoals ze als kind altijd hadden gedaan toen ze over de paden op het eiland huppelden. Daphne wendde haar gezicht af en leunde uit het raampje, alsof de eilandlucht het misverstand en het haar maar al te bekende verdriet kon laten verdwijnen.

Niet veel later kwamen ze aan bij Popi's appartement.

'Het is zeker nog precies zoals je je het herinnert, hè, Daphne?' zei Popi toen de auto geparkeerd was en ze uitstapten. 'Kom, Evie, laten we naar binnen gaan.' Popi deed de achterklep open, greep Evies koffer en klemde de kledinghoes weer onder haar arm voordat ze Evies hand pakte. 'Hier logeerde je moeder altijd als ze op bezoek kwam. We hadden altijd zoveel lol samen. We moeten echt een man voor mij zien te vinden, zodat ik je neefjes en nichtjes kan geven om mee te spelen, zoals je moeder en ik vroeger deden. Misschien neemt meneer Stephen wel een knappe Amerikanos mee naar de bruiloft. Wat denk jij?'

Evie glimlachte en giechelde zachtjes terwijl ze de witte, marmeren trap opliepen en de koele duisternis van de hal instapten.

'Als je een jongen ontmoet, moet je misschien wel met hem zoenen.'

'Denk je?' Popi boog voorover naar Evie en hapte maar al te graag toe.

'Zoent je mama met Stephen?'

'Nee! Jakkes!' Evie gilde terwijl ze de ronde trap oprende, waarna haar gelach weergalmde door de marmeren hal.

Daphne nam de gammele lift naar de eerste verdieping en rolde de koffers de zonovergoten hal van het appartement binnen.

Toen alles naar binnen was gebracht, leidde Popi hen de woonkamer in. Ze glimlachte naar het kleine meisje en zei: '*Ella*, Evie. Je moeder en ik lusten wel een lekker kopje *kafe*, maar ik ben te moe om het te maken. Wil jij een kopje kafe voor ons maken? Je bent vast net zo'n goede kok als je moeder.'

'Ik weet niet eens wat het is,' antwoordde Evie schouderophalend.

'Kom op, Evie.' Popi zette haar handen op haar heupen. 'Iedere Griek moet weten hoe je kafes maakt, zelfs kleine Griekjes zoals jij.'

'Maar ik ben niet Grieks. Ik kom uit New York,' antwoordde Evie.

Popi sloeg haar handen ineen als in een gebed. Een zacht gekreun ontsnapte uit haar mond. 'Evie, beloof me dat Yia-yia je dat nooit zal horen zeggen.' Ze richtte zich tot Daphne: 'Yia-yia vermoordt je als ze dit hoort.' Popi sloeg een kruisje en mompelde zachtjes, zodat alleen Daphne het kon horen: 'Dit kind spreekt geen woord Grieks.'

Daphne draaide haar verlovingsring rond haar vinger. Ze had nooit gedacht dat Evie zo zou opgroeien. Ze was altijd van plan geweest Grieks tegen Evie te spreken, in de wetenschap dat het de enige manier was om haar tweetalig te laten opgroeien, zoals bij Daphne was gebeurd. Maar een Grieks sprekende oppas was moeilijk te vinden in Manhattan. En aangezien Daphne twaalf uur per dag het huis uit was en nog net op tijd thuiskwam om *kali nichta* tegen Evie te zeggen in plaats van haar in het Engels goedenacht te wensen, leek het toch niet zoveel zin te hebben. Na een tijdje had ze het opgegeven.

'Kom.' Popi kneep haar ogen samen en gebaarde dat Evie haar moest volgen naar de grote, lichte keuken. 'Je thea zal het je leren. Je zult een expert worden in het maken van een *frappe*.'

'Ik dacht dat we koffie gingen maken.'

'Frappe is koffie. Het is koud en heel lekker en leuk om te maken. Je zult het wel zien.'

Popi trok aan de knoppen van een kolossaal kabinet waarvan de glazen voorkant bedekt was met een smetteloos witte, kanten doek en waarvan de deuren opengingen onder het gerinkel van glas. Ze pakte drie hoge glazen van de bovenste plank en zette ze op de tafel, waarop een plastic tafelkleed lag. Toen pakte ze een potje Nescafé en twee plastic mixbekers met bolle deksels en gaf ze een voor een aan Evie.

'Hier, zet deze even op tafel voor me.'

Ten slotte waggelde ze naar de koelkast en haalde er een emmer met ijsblokjes en een grote fles gefilterd water uit.

'Je moeder mag dan een beroemde kok zijn, Evie, maar ik sta bekend om mijn frappe. Ik zal je mijn geheime recept laten zien.'

Daphne was achtergebleven om de koffers uit te pakken, maar Evies frappe-les was te leuk om te missen. Ze trok haar zwarte pumps uit, om te voorkomen dat het geklik van haar hakken haar zou verraden als ze van de hal naar de keuken sloop. Ze bereikte de ingang van de keuken en stelde zich verdekt op achter de houten, ronde deuropening, terwijl Popi Evie instrueerde een theelepeltje Nescafé in elke mixbeker te doen, samen met water, ijsblokjes en een klein beetje suiker.

'Doe nu de deksels op de bekers en zorg dat ze er heel stevig op zitten. We willen geen ongelukjes in mijn mooie, schone keuken,' droeg Popi op.

Evie deed wat haar werd gezegd en drukte met haar roze-gelakte nageltjes de deksels stevig aan. Ze hield de bekers omhoog voor thea Popi om ze te controleren.

'Heel goed, perfect. Goed stevig. Nu komt het leukste gedeelte. Nu gaan we schudden.'

Popi nam in iedere hand een beker en begon te schudden: het leek

wel een vulkanische uitbarsting van vrouwelijk vlees, armen, voeten, heupen, benen, zwarte krullen en borsten die op en neer en alle kanten op gingen. Evies gezicht begon te stralen.

'Evie mou, het geheim van een goede frappe zit hem in het schudden.' Om haar gretige publiek een plezier te doen, stak ze haar armen omhoog, gooide de frappe-bekers richting het plafond, draaide rond en schudde en slingerde alsof ze de hoofdact was in een bouzouki-nachtclub. Evie vond het prachtig.

Daphne probeerde haar lach in te houden toen ze keek naar Popi's uitzinnige frappe-dans. Het was fijn om te zien dat Popi twintig jaar later en tien kilo zwaarder nog evenveel energie had. Daphne kon zich niet meer herinneren wanneer zijzelf voor het laatst zo ongeremd was geweest.

Het was tijd om zich ermee te bemoeien. 'Zo maak je geen frappe,' zei ze uitdagend. 'Zó maak je een frappe.' Ze pakte een beker uit Popi's hand, pakte toen de hand van haar dochter en draaide haar kleine meisje en de beker net zolang rond totdat Evie onder luid gegiechel op de grond viel. Toen wendde ze zich tot Popi en stak haar hand uit, waarop de nichtjes in hun vingers knipten, hun polsen ronddraaiden en vakkundig met hun heupen wiegden, net zoals ze op een avond een groep Italiaanse toeristen in trance hadden gebracht met hun buikdans.

'*Opa*, Daphne,' riep Popi terwijl ze boven haar hoofd in haar handen klapte.

'Opa, Popi mou,' riep Daphne. Ze voelde zich nu al vrijer, gelukkiger en levenslustiger dan ze zich in jaren had gevoeld.